

Ливингстонъ не се заблуждавалъ, че ще успѣе въ своето християнско дѣло, но той разбиралъ, че африканската пуста земя може да се превърне въ хубава градина, и затова съ яката си селска ржка се заловилъ здраво на работа. И като истински мисионеръ намѣрилъ за добре да изпълни християн-

Керванъ отъ роби.

ското си задължение като научи чернитъ да управляватъ плуга.

Така Ливингстонъ работилъ въ Африка цѣли 30 години.

Презъ януарий 1873 г. той стигналъ на северъ отъ ез. Бангвеоло — една съвсемъ блатиста мѣстность. Дъждоветъ непреставали. Ливингстонъ билъ носенъ отъ хората на гръбъ. Туземцитъ го приемали недружелюбно, не му давали храна и го упжтвали погрѣшно. Гладътъ началъ да ги мжчи.

Въ началото на априлъ той се почувствувалъ много слабъ, и все пакъ продължавалъ да води дневника си. На 21 априлъ той пише: